

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 89.

Anden Session.

35te Møde.

Onsdagen den 27de November.

(Fortsat).

H. P. Hansen (fortsat): Nu har jeg allerede igaar indrømmet, — og jeg skal fremdeles indrømme det, — at saadanne Bestemmelser ere ikke og kunne og bør ikke være evigtvarende, men den tilkommende Legislatur maa kunne forandre dem; men paa den anden Side maa jeg dog tillade mig at bemærke, at jeg ikke skjønner rettere, end at Embedsmændens Stilling vilde blive altfor uvis, naar han ikke kunde antage sig for sikret eller antage, at der vil blive taget Hensyn til saadanne Bestemmelser, som engang ere tagne for hans Vedkommende. Jeg skjønner ikke rettere, end at det er, om jeg saa maa sige, paa en Maade et Slags Contractsforshold, Staten har indgaaet med Embedsmanden, naar den antager ham til et vist Embede, at han da ogsaa faaer den Løn, som for Embedet er tilsagt, og den Dyrkningsret, som er knyttet dertil, saalange han bliver i Embedet. Det forekommer mig at være et Slags Contractsforshold, som man ikke uden en bydende Nødvendighed skal bryde, og uden hvilket Embedsstanden vil være stillet paa en høist usikker Fod. Under den tidligere Forsatning kunde Embedsmændene ikke affedigges uden ved Lov og Dom og maatte da vente at faae Pension som en Naadesag; under den nuværende Forsatning kunne de affedigges efter Regjeringens Bestemmelse og faae da Pension som en Ret. Det er Embedsmændenes Bilskaar; dem maae de underkaste sig og finde sig i. Men, hvad der er en Bestemmelse med Hensyn til Embedet, troer jeg virkelig er et Slags Contractsforshold, som de baade kunne og tør og bør gjøre Regning paa ikke vil brydes uden en bydende Nødvendighed, og jeg skjønner ingen-

lunde, hvorfor den nuværende Legislatur, ved at foretage denne Forandring med Hensyn til Embedsmændenes Lønninger, skulde saaledes gribe ind i de tidligere Bestemmelser. Jeg har vel, som bemærket, fundet mig foranlediget til at fremkomme med dette Forslag, fordi min Opmærksomhed var henledet derpaa ved den Klasse af Embedsmænd her i Kjøbenhavn, som det angaaer; men jeg har allerede strax ved Sagens Begyndelse udtrykkeligt erklæret og besvaret den høitagtede Finansministers Opfordring derhen, at jeg ingenlunde vil have det vedtaget som en speciel Bestemmelse, men at jeg ogsaa deri er enig med den ærede Højekjøbenhavnske Rigsdagsmand (Orsted), at jeg mener, at det bør optages i Loven som en almindelig Regel. Det har aldrig kunnet falde mig ind at ville tale det kjøbenhavnske Toldopsyns Sag, saalidt som nogen speciel og enkeltstaaende Interessens. Jeg erkender ganske vist, at denne Klasse af Embedsmænd ogsaa for Tiden, og navnlig ved den høitagtede Finansministers Personalkundskab, Dygtighed og Indsigt i disse som i mange andre Forhold, bestaaer af retfærdige og dygtige Mænd; men derfor kan jeg ikke for dem forlange Andet eller Mere, end hvad jeg antager maa blive almindelig Regel, som skal gjælde for Alle, der bestinde sig i samme Tilfælde, som de. Det er det, jeg er gaaet ud fra, og som jeg ogsaa maa vedblive, til Sagen kan finde sin Afgjorelse.

Jeg har allerede bemærket, at det maaskee ikke er lykkes mig saa ganske notagtigt at gjøre min Indstilling i denne Retning; det maa findes ganske naturligt, at en Kjøbmand ikke saa godt som en Kameralist kan concipere Love; men jeg troer, at det formelle Hensyn her maa være aldeles underordnet, og jeg har jo erklæret min Beredvillighed til at underkaste